

Espargits, donàrem el vol per la ciutat i seguidament ens dirigírem als hotels en que devíem hostatjar-nos.

Dinàrem bé, i altra volta sortírem a gaudir de les belleses del poble.

En els banys, en la platja, en el port, en bars i cafès, arreu del poble s'hi veien cares conegudes.

Les damisel·les que portàvem, ens demostraren ben bé que no són pas gens porugues ni tampoc de les que no saben sortir de casa. Pot-ser de totes, no'n quedà ni una sense embarcar-se; totes voltaven i totes eren a admirar les belleses de la ciutat.

Vingué la vesprada i el passeig principal s'omplènà d'una gran generació que, formant corrúa, se passejava amunt i avall i conversava alegrement, alternant els orfeonistes i guixolencs i començant a l'ensem alguns idilis.

A l'hora sopàrem i arribà'l moment de començar el concert en el Teatre de Novetats, el local més gran de Sant Feliu, que oferia un bonic aspecte.

Entre la molta gent de supòsit que hi acudí hi veiérem a l'excelentíssim senyor don Joan de la Prida i Jorro, governador civil de Girona, a l'arcalde i concejals de l'ajuntament de Sant Feliu i a la representació del nostre.

En mig de gran espectació començà el concert amb l'himne «Nostra Bandera», que fou calorosament aplaudit. Seguíren, després, «El Mestre», «La gata i en Belitre», «El Rossinyol» i «Corpus» que formaven la primera part.

Totes foren xardorosament aplaudides, especialment «Corpus» i «El Rossinyol», que va haver-se de repetir, a prec de l'auditori.

Començà la segona part amb «Les Festes d'Hebe», «La Filadora», «L'Hereu Riera» i «La mort de l'escolà». També foren aquestes molt aplaudides, particularment «La mort de l'escolà», que fou cantada deficiósament.

La tercera part se componia de «L'arbre fruiter», «Jovenívola» i «La Patria Nova». A l'acabament de totes ressonaren, forts, els aplaudiments, essent aquests tant nutrits, al final de l'última composició, que també va haver-se de repetir.

En Josep Pineda va agradar molt, fent de solista.

Acabat el concert que tant satisfet deixà al públic que hi acudí, el mestre Llobet va ésser objecte de tota classe de felicitacions, veient-se abraçat pel governador de Girona que, com ja havem dit, va assistir al concert corresponent als prec de l'ajuntament de Sant Feliu i per deferència a l'Orfeo, segons ens va manifestar.

Al dia següent, tot-hom va aixecar-se ben dejorn. Es veu que som dels que entenem que, dormir, és perdre el temps, puix tot-hom va matinejar.

Vingué la tarde i, mentres esperàvem l'hora de començar el concert al «Camp de Sports Guixolenc», ens acudí l'idea d'organitzar un ball per a la nit.

Nombràrem espontaniament una comissió, que fou composta per l'Antón Jané, en Joan Bellavista i el que sotscriu, a fi de que's cuidés de realitzar l'idea; i encar no havia transcorregut una hora, que ja tot estava arreglat. Amb el concurs dels companys d'allà, ens arreglàrem de tractes amb tot-hom i la veu de «ja la nit, tots al ball!», fou escampada arreu per nosaltres, a l'ensem que ho pregonava també'l nunci.

Arribà l'hora del concert i ens dirigírem cap al Camp de Sports, que oferia un aspecte per demés pintoresc, puix ademés de la molta gent que hi havia dintre, els voltants del ma-

teix, tot terreny muntanyós, estaven també plens de gent; d'aquells que, si bé l'estat de crisi per què passa'l séu poble, no'ls va permetre gastar l'import que valia l'entrada, acudiren a buscar un lloc des del qual poder participar de la festa. Això, a nosaltres, ens omplena'l cor de joia.

Cantà son programa l'Orfeo, i assolí també un altre èxit sorollós

En un intermedi del concert, l'arcalde guixolenc col·locà una hermosa llaçada a la nostra ensenya, com penyora de l'amistat que en aquells moments tenia ajuntats a ambdós pobles.

Un estol d'hermoses guixolenques oferien banderetes, que col·locaven a l'americana dels joves, a canvi d'una almoina per a la Creu Roja d'allí, amb lo que recaudaren 400 pessetes.

Entre aplaudiments i animats comentaris, ben favorables per a l'Orfeo i llur mestre, acabà'l concert popular.

Tornàrem a deixar la «Senyera» a la casa de la ciutat, des d'on el nostre batlle feu constar de nou el séu agrament i amb ell el de tots nosaltres, per les atencions rebudes.

Com el dia abans, tornàrem al Passeig, teatre dels amorosos idilis dels jovincels amb les damisel·les, i del no menys amorós i significatiu col·loqui d'en Bassas i en Llobet, amb un personatge, estiujador de Sant Feliu i difamador de «L'Unió Lliberal» i de Granollers, a les Corts, per mal nom conegut per diputat per Granollers.

En mig de la gran gentada, destacaven els grupus que'ls nostres galans orfeonistes formaven amb les amables i hermoses noietes d'allà. El petit Cupido a la vora d'ells devia passejar-se, i això feia que's traslluís l'amorositat de les seves converses.

No foren pas pocs els que, atrafagats conversant amb alguna d'aquelles noies tant escaientes arribaren a l'hotel a mig sopar!

Arribà l'hora anunciada per al ball. El saló de Novetats, que és grandíós, estava curull de gent; l'aspecte que oferia, era gran. En obsequi a aquell públic que així ens honrava, va disposar-se que abans de començar el ball, cantés de nou l'Orfeo i així's feu.

Entre grans aplaudiments aparegué la Senyera a l'escenari, multiplicant-se aquests més encare quan va aparèixer el mestre Llobet. Va tributar-se-li un saludo entusiasta, clamorós.

Se cantà «El Rossinyol», «La Filadora», «Les Festes d'Hebe» i «La mort de l'escolà».

Els aplaudiments feren sentir-se a cada composició i amb una ovació llarga, molt llarga, se coronà la tasca artística del nostre Orfeo.

Al compàs d'un piano (i consti que això del compàs és un dir, perquè degut a la gran gentada que hi havia no se sentia res), començà'l ball.

A poc d'haver començat, un voluntari, bon acordeonista, s'ajuntà al piano, i entre aquest i l'acordeó, alguna que altre vegada aconseguiren acabar iguals. Ballàrem fins que n'estiguérem cansats i, després, cap a dormir falta gent.

Mentrestant aquest ball se celebrava, el nostre element oficial fou presentat i obsequiat per la Junta de la societat «Nuevo Casino La Constancia», qual bonic hostatje ens feren seguir, essent de particular importància la ben ordenada i rica biblioteca, qual llibre de visites tingueren l'honor d'inaugurar el nostre arcalde, en Francesc Torras, el president, el mestre de l'Orfeo i el metje de l'expedició, l'Alfred Canal.

L'endemà, a les vuit i mitja del matí, ens

dirigírem a l'estació, per a emprendre'l retorn vers aquesta vila.

Allí's reproduïren, si cap, amb més emoció que'ls dies abans, els idilis amorosos; allí, nosaltres, després d'encaixar amb tot-hom, passàrem a ocupar el nostre lloc en el tren.

Entre visques a Sant Feliu de Guixols, a Granollers i a l'arcalde d'aquella ciutat, en Josep Más, que altre volta's trobava entre nosaltres per a despedir-nos, arrencà'l tren.

Arreu d'on anàvem passant, repercutien els visques i's veia'l voleiar dels mocadors amb que'ns saludàvem, demostracions d'afecte que eren correspostes pels excursionistes, tots, agitant mocadors i barretines.

Seguírem la ruta vers aquí, procurant distreure'ns amb bromes que fessin més agradable'l viatge. A la fi, tornàrem a ovirar els llocs testimoni de les nostres diablures de mainada i, seguidament ens trobàrem de nou en nostres llars.

Molt satisfets quedàrem de la rebuda que se'ns dispensà i, un cop feta la salutació a l'Ajuntament, ens dirigírem de nou al nostre hostatge social.

Allí, en Francesc Bassas, president de l'Orfeo, digué algunes coses i va descuidar-se de dir-ne moltes d'altres.

En Torras, va recordar, com a arcalde i com a president de L'Unió Lliberal, l'apoi que, tant per l'Ajuntament com per L'Unió, s'havia donat sempre a l'Orfeo, apoi que estava disposat a que mai li manqués.

Per a completar més la festa, s'organitzà un ball, en el saló de la societat, que resultà deliciós i en el qual ressaltà palesament la germanor que en tots nosaltres impera.

Dita ja la forma en que tant disfrutàrem; mostrada ja la carinyosa i mai prou ponderada acollida que va dispensar-nos la ciutat de Sant Feliu de Guixols, ciutat que, com ja havem dit, per a afavorir nostre concert, va tancar el cine, i per a nosaltres ho va fer tot; sols en resta agrair-los-hi amb tot el cor tantes atencions i esperar l'hora de poder correspondre a les mateixes.

I a don Francesc Más, arcalde de Sant Feliu, devem dir-li, també, que a l'admiració i carinyo que'l séu poble li prodiga, hi ajuntí'l nostre, que agrats, li oferim, des d'aquestes columnes.

Fem, are, que'ls mateixos visques a Sant Feliu de Guixols i a Granollers, que's perdien en l'espai, al deixar terra tant noble, trobin resso en nostres cors; així el grat record que d'aquella franca ciutat vàrem emportar-nos, reuirà sempre en tots nosaltres.

Amadeu Barbany

ECOS

Llegaron los orfeonistas, alegres y satisfechísimos de su excursión a San Feliu.

En su local social, el presidente del Orfeo, dirige breve *speac* a los allí congregados.

Tristísimo efecto nos causan las palabras del orador (?). Ni una frase de agradecimiento ni de consideración para nuestro Ayuntamiento, que galantemente y en corporación les acompañara.

Ni una frase de gratitud para «La Unión Liberal», ni para su junta directiva, que tantísimo hace por ellos.

¿Es que el Orfeo es desagradecido?

No; mil veces no.